പുതിയൊരു വെളിപാടിനുവേണ്ടി

ഇ. ഹരികുമാർ

പുതിയൊരു വെളിപാടിനുവേണ്ടി

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

For Only One Short Hour, a painting by Anna Blunden (1830–1915). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

പുതിയൊരു വെളിപാടിനുവേണ്ടി

യുവകവി ഒരു പ്രതിസന്ധിയിലായിരുന്നു. എന്തു ചെയ്യണം? എങ്ങോടു പോകണം? സാഹിത്യരചനയുടെ നിത്യസംഘട്ടനങ്ങളുടെ നാൽക്കവലയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അയാൾ ആലോചിച്ചു. നിന്നേടത്തുതന്നെ നില്ലാൻ വയ്യെന്നായിരിക്കുന്നു. നില്ലക എന്ന തിനർത്ഥം ഇരമ്പപിടിക്കുക, പുറ്റാവുക, വിസൃതിയിൽ മറയുക എന്നാണ്. നിരന്തരചലനം ആവശ്യമാണ്. പക്ഷേ, എങ്ങോട്ട്? ഏതു ദിശയിലേയ്ക്ക്? ചുറ്റുമുള്ള ഒച്ചപ്പാടുകൾ ചെകിടടക്കുന്നതാണ്, അമ്പരിപ്പിക്കുന്നതാണ്. അതിൽ നിന്ന് തന്റേതായൊരു വഴി കണ്ടുപിടിക്കുക എളുപ്പമല്ല.

തന്റെ ഗുരു കൂടിയായ മഹാകവി ഈ പ്രതിസന്ധിയെപ്പറ്റി നേർരൂപം തന്നെ പറഞ്ഞു വെച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറയാറുണ്ട്:

കമാരൻ, എല്ലാവരുടെ ജീവിതത്തിലും, സാഹിത്യജീവിതത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, ഒരു പ്രതിസന്ധിയുണ്ടാവും. നമുക്ക് തിങ്കമാനിക്കേണ്ടി വരും നാം എന്തിനു നിലകൊള്ളുന്നു, നമ്മുടെ ലക്ഷ്യമെന്താണ്? നമുക്ക് കടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടോ? വ്യക്തികളോടും സമൂഹത്തോടും. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഈ സംഘട്ടനം വളരെ നേർത്തെയാണുണ്ടായത്. ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചാം വയസ്സിൽ.

പുഴയുടെ സാന്ത്വനമരുളുന്ന തണുത്ത കാറ്റേറ്റ്, മണലിൽ ചമ്പം പടിഞ്ഞിരുന്ന് കമാരൻ കേട്ടിരുന്നു. ഗുരവിനെ ബിഡിപ്പുക മണത്തിരുന്നു. നരച്ച് എണ്ണമയമില്ലാത്ത തലമുടി കാറ്റിൽ പറന്നു. താടിയിൽ ഒരാഴ്ച പ്രായമുള്ള നരച്ച കറ്റിരോമങ്ങൾ കാവിനിറമുള്ള അവിടവിടെ പിന്നിയ ഖദർജൂബ്ബ.

കമാരൻ കേട്ടിരുന്നു. ഗുരുവിന്റെ വാക്കുകൾ അമൃതവർഷബിന്ദുക്കൾ പോലെ അയാൾ പാനം ചെയ്തു. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ മാനസിക സംഘട്ടനങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോഴെല്ലാം ഈ വാക്കുകളുടെ ഓർമ്മ അയാൾക്ക് ആശ്വാസം നല്കി.

ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചുവയസ്സായിക്കാണും. മഹാകവി പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഒരു മരപ്പിടികയിൽ കണക്കെഴുത്തും പാതിപൂട്ടിണിയുമായി കഴിയുകയായിരുന്നു. മുതലാളി എനിയ്ക്കു തന്നിരുന്നത് പതിനഞ്ചു റൂപി കയാണ്. ഒരു അഞ്ചുറൂപിക കൂടി തന്നാൽ എന്റെ പട്ടിണി ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നു. ഞാൻ പക്ഷേ, അതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും ആലോചിച്ചില്ല. കാരണം ഞാൻ താഴേക്കാണ് നോക്കിയിരുന്നത്. മരപ്പേട്ടയിൽ ജോലിയെടുത്തിരുന്ന തൊഴിലാളികളെ. എല്ലാം പട്ടിണിക്കാർ. രാവിലെ എട്ടു മുതൽ വൈകുന്നേരം ആറു വരെ മരം വലിച്ചു, ചുമന്നു, ഊർന്നും അവർ കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്തു. അവർക്കു കിട്ടിയിരുന്നതും വളരെ തുച്ഛമായ വേതനമാണ്. ഞാനും രാവിലെ എട്ടു മുതൽ രാത്രി എട്ടുവരെ ജോലി ചെയ്തിരുന്നതു കൊണ്ട്, ഇതിലൊന്നും വലിയ പാകപ്പിഴയും കണ്ടില്ല.

എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ തകിടം മറിച്ചത് ഒരപകടമായിരുന്നു. ലോറിയിൽനിന്ന് മരമിറക്കുമ്പോഴാണതുണ്ടായത്. ഒരു തൊഴിലാളി ലോറിയിൽ നിന്നു വീണു, ഒപ്പം തന്നെ ഉരുണ്ടു വീണ മുതലിയൊരു മരത്തടി അയാളെ അരച്ചു കളഞ്ഞു! വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷം മുമ്പ്, അയാൾ തമാശ പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, ചിരിച്ചു ബഹളമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് ലോറിക്കു മുകളിൽ നിയതിക്കധീതനാണെന്ന ഭാവത്തിൽ നിന്നു. അടുത്ത നിമിഷം, ഒരു ഇമ വെട്ടുന്ന നിമിഷം മാത്രം, അയാൾ താഴെ മരത്തടികൾക്കിടയിൽ വെറും മാംസപിണ്ഡമായി കിടക്കുന്നു. കറുത്തു മെലിഞ്ഞ കാലുകൾ ഏതാനും നിമിഷം ചലിച്ചു. പിന്നെ അളം ഇല്ല. എനിയ്ക്കു ഭയങ്കരമായ ഞെട്ടലുണ്ടായി.

കമാരൻ, എല്ലാവരുടെ ജീവിതത്തിലും, സാഹിത്യജീവിതത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, ഒരു പ്രതിസന്ധിയുണ്ടാവും. നമുക്ക് തിങ്കമാനിക്കേണ്ടി വരും നാം എന്തിനു നിലകൊള്ളുന്നു, നമ്മുടെ ലക്ഷ്യമെന്താണ്? നമുക്ക് കടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടോ? വ്യക്തികളോടും സമൂഹത്തോടും. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഈ സംഘട്ടനം വളരെ നേർത്തെയാണുണ്ടായത്. ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചാം വയസ്സിൽ.

പുഴയുടെ സാന്ത്വനമരുളുന്ന തണുത്ത കാറ്റേറ്റ്, മണലിൽ ചമ്പം പടിഞ്ഞിരുന്ന് കമാരൻ കേട്ടിരുന്നു. ഗുരവിനെ ബിഡിപ്പുക മണത്തിരുന്നു. നരച്ച് എണ്ണമയമില്ലാത്ത തലമുടി കാറ്റിൽ പറന്നു. താടിയിൽ ഒരാഴ്ച പ്രായമുള്ള നരച്ച കറ്റിരോമങ്ങൾ കാവിനിറമുള്ള അവിടവിടെ പിന്നിയ ഖദർജൂബ്ബ.

കമാരൻ കേട്ടിരുന്നു. ഗുരുവിന്റെ വാക്കുകൾ അമൃതവർഷബിന്ദുക്കൾ പോലെ അയാൾ പാനം ചെയ്തു. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ മാനസിക സംഘട്ടനങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോഴെല്ലാം ഈ വാക്കുകളുടെ ഓർമ്മ അയാൾക്ക് ആശ്വാസം നല്കി.

ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചുവയസ്സായിക്കാണും. മഹാകവി പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഒരു മരപ്പിടികയിൽ കണക്കെഴുത്തും പാതിപൂട്ടിണിയുമായി കഴിയുകയായിരുന്നു. മുതലാളി എനിയ്ക്കു തന്നിരുന്നത് പതിനഞ്ചു റൂപികയാണ്. ഒരു അഞ്ചുറൂപിക കൂടി തന്നാൽ എന്റെ പട്ടിണി ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നു. ഞാൻ പക്ഷേ, അതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും ആലോചിച്ചില്ല. കാരണം ഞാൻ താഴേക്കാണ് നോക്കിയിരുന്നത്. മരപ്പേട്ടയിൽ ജോലിയെടുത്തിരുന്ന തൊഴിലാളികളെ. എല്ലാം പട്ടിണിക്കാർ. രാവിലെ എട്ടു മുതൽ വൈകുന്നേരം ആറു വരെ മരം വലിച്ചു, ചുമന്നു, ഊർന്നും അവർ കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്തു. അവർക്കു കിട്ടിയിരുന്നതും വളരെ തുച്ഛമായ വേതനമാണ്. ഞാനും രാവിലെ എട്ടു മുതൽ രാത്രി എട്ടുവരെ ജോലി ചെയ്തിരുന്നതു കൊണ്ട്, ഇതിലൊന്നും വലിയ പാകപ്പിഴയും കണ്ടില്ല.

എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ തകിടം മറിച്ചത് ഒരപകടമായിരുന്നു. ലോറിയിൽനിന്ന് മരമിറക്കുമ്പോഴാണതുണ്ടായത്. ഒരു തൊഴിലാളി ലോറിയിൽ നിന്നു വീണു, ഒപ്പം തന്നെ ഉരുണ്ടു വീണ വലിയൊരു മരത്തടി അയാളെ അരച്ചു കളഞ്ഞു! വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷം മുമ്പ്, അയാൾ തമാശ പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, ചിരിച്ചു ബഹളമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് ലോറിക്കു മുകളിൽ നിയതിക്കധീതനാണെന്ന ഭാവത്തിൽ നിന്നു. അടുത്ത നിമിഷം, ഒരു ഇമ വെട്ടുന്ന നിമിഷം മാത്രം, അയാൾ താഴെ മരത്തടികൾക്കിടയിൽ വെറും മാംസപിണ്ഡമായി കിടക്കുന്നു. കറുത്തു മെലിഞ്ഞ കാലുകൾ ഏതാനും നിമിഷം ചലിച്ചു. പിന്നെ അളം ഇല്ല. എനിയ്ക്കു ഭയങ്കരമായ ഞെട്ടലുണ്ടായി.

എന്നാൽ ശരിക്കും പരുഷമായ ഞെട്ടലുണ്ടായത് പിന്നീടാണ്. ഞാൻ ആ നിർഭാഗ്യവാന്റെ വീട്ടിൽ പോയപ്പോൾ. ദാരിദ്ര്യം എന്നല്ല് എന്തുത്തോളം നിചമാണെന്ന് എനിക്കന്നു മനസ്സിലായി. പാതിപൂട്ടിണിയും ഉടുക്കാൻ കീറിയ വസ്ത്രങ്ങളും ഉള്ള എന്റെ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയാണ് ദാരിദ്ര്യം എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ദാരിദ്ര്യം എന്നത് അതിലുമൊക്കെ താഴെ, വ്യാധ്യൊനത്തിനുമൊക്കെ അപ്പുറത്താണെന്ന് ഒരു ഞെട്ടലോടെ തന്നെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

വാസതവം പറഞ്ഞാൽ കമാരന്റെ കവിതകൾ ആരേയും സ്വാധീനിച്ചിട്ടില്ല. സ്വാധീനിച്ചിതെങ്കിൽ ഫലം ദാരുണമായേനെ. നാട്ടിൽ വ്യഭിചാരവും, കൊല്ലും കൊലയും. ബലാൽസംഗവും അധികമായേനെ. അങ്ങിനെ യൊന്നുമുണ്ടായില്ലെന്ന് കണക്കുകൾ തെളിയിച്ചു. നാട്ടുകാർ കമാരന്റെ കവിതകൾ അതർഹിക്കാൻ വിധത്തിൽ തന്നെ എടുത്തു. വായിക്കാൻ, കേൾക്കാൻ, അത്രതാത്രം. ആ വായനയിലുണ്ടാകുന്ന ലഹരിയിൽ, മനസ്സിന്റെ അധമരാഗത്തെ അവർ സംതൃപ്തരാക്കി. അപകടങ്ങൾ മറ്റള്ളവർക്കണ്ടാകുന്നത്, അന്യന്റെ ഭാര്യ ബലാൽ സംഗം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു കാണുന്നത് അവർക്കിഷ്ടമായിരുന്നു എത്രയായാലും ഇതൊക്കെ കവിത മാത്രമല്ലെ എന്ന ഒഴിവുകഴിവ് അവർക്കൊരു മറയായി.

മുകളിൽ എത്താനുള്ളതിനേക്കാൾ വിഷമമാണ് ആ സ്ഥാനം കൈ വിടാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ. കയറുന്നതിനേക്കാൾ ഞ്ഞുതൽ അദ്ദേഹം കാണിക്കണം വീഴാതിരിക്കാൻ. ആൾക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ മറ്റൊന്നിലേക്ക് വ്യാപരിക്കാതിരിക്കാൻ പുതിയ അദ്യാസങ്ങൾ കാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കമാരന്റെ അദ്യാസങ്ങളുടെ കലവറ ഒഴിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരുന്നു. തന്റെ കവിതകളെപ്പറ്റിയുള്ള നിത്യപണങ്ങളും പഠനങ്ങളും കറഞ്ഞുതുടങ്ങി. മുമ്പത്തെപ്പോലെ ഉത്സാഹമില്ല. തന്റെ ഗുരുവായ മഹാകവി പറയാറുള്ളത് കമാരൻ ഓർത്തു. നമ്മുടെ കവിതകൾ ഇപ്പോഴുള്ള വായനക്കാർ എങ്ങനെ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നത് നോക്കണം. നമ്മൾ സത്യസന്ധരായാൽ മതി. വായനക്കാർ ഒരു പക്ഷേ, നമ്മെ അസ്വീകരിക്കാൻ കുറെ സമയമെടുക്കും, ഒരു പക്ഷേ, നാം മരിച്ച ചാലയതിനു ശേഷമാവും മനസ്സിലാക്കുക. മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴാകട്ടെ അതവരെ ആഹ്ലാദഭരിതരാക്കണം, അത്ഭുതപ്പെടുത്തണം.

ഗുരു പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്ന് കമാരന് ഇപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായിത്തുടങ്ങി. മഹാകവിയുടെ കവിതകളുടെ പഠനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വരാൻ തുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളൂ. ആ പഠനങ്ങൾ എഴുതുന്ന നിത്യപകതാരകളെ വളരെയേറെ പഴിച്ചവരും. തന്റെ കവിതകളെപ്പറ്റി ധാരാളം പഠനങ്ങൾ വന്നകഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ, അവയെല്ലാം തന്നെ അപക്വമതികളായ പടിഞ്ഞാറു നോക്കികളും, വായനക്കാരെ ഭ്രമിപ്പിക്കമാറ് വാചകകസർത്തുകൾ നടത്തുന്ന വരും സത്യസന്ധതയും ആത്മാർത്ഥതയും തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്തവരമായിരുന്നു. ജനപ്രീതി നേടിയതിനെ പുകഴ്ച പേരെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരായിരുന്നു അവർ. നാളെ തന്റെ കവിതകളോ, ഈ നിത്യപകരുടെ പഠനങ്ങളോ ആരും വായിക്കാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് കമാരന് ബോദ്ധ്യവുമായിരുന്നു.

പ്രഗത്ഭരായ ചെറുയുവകവികൾ ഉയർന്നവരുന്നത് ഒരു ഭീതിയോടെ കമാരൻ നോക്കിക്കണ്ടു. അവരിൽത്തന്നെ ഒരു കവി ഒരുജ്വലല നക്ഷത്രം പോലെ പ്രകാശിക്കുന്നതും അയാളെ ഭയപ്പെടുത്തി. മലപ്പുറത്തുനിന്നു മെലിഞ്ഞ പേരോലക്കുട്ടികൾ. അവരുടെ ഇരുണ്ട മുഖത്ത് വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മരിച്ചു തൊഴിലാളിയുടെ അലമുറയിട്ടന്ന ഭാര്യ ധരിച്ചിരുന്ന കീറിയ വസ്ത്രങ്ങളിലൂടെ അവരുടെ ഉണങ്ങിയ ശരീരം കാണാം. വിറക കൊള്ളിപോലെ ശുഷ്കമായ കൈകാലുകൾ, ഉണങ്ങി ഒട്ടിയ മുലകൾ. ചുറ്റം കിടന്നു കരയുന്ന കട്ടികൾ ഒരു കാലത്ത് കടിച്ചു വലിച്ചു ചപ്പിയിരുന്ന മുലകൾ. അവരും ജോലിക്ക പോകാറുണ്ടെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞു. ഇഷ്ടികയുണ്ടാക്കുന്ന കമ്പനിയിൽ. രണ്ടുപേരും ജോലിയെടുത്തിട്ടും അവരുടെ സ്ഥിതി ഇതാണ്. പുഴക്കരെക്കാൾ മോശമായ ജീവിതം.

ആ അനുഭവം എന്റെ മനസ്സിൽ കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർത്തി. എന്തു? എന്തിന്? എങ്ങോട്ട്? ഒരു തിരുമാനമെടുക്കാൻ വളരെ ഏളുപ്പമായിരുന്നു. അന്നാണ് ഞാൻ പുമ്പട്ടതൊഴിലാളികളെപ്പറ്റിയുള്ള കവിത എഴുതിയത്.

ആ കവിതയാണ് മഹാകവിയ്ക്ക് വിപ്ലവകവി എന്ന പേർ നേടിക്കൊടുത്തത്. കമാരൻ ഓർത്തു.

മഹാകവി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് മത്സരം കുറവായിരുന്നു. വരുംവരായ്കളെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും ആലോചിക്കാതെതന്നെ ജനം പെട്ടെന്നാരാളെ അംഗീകരിച്ചു. ചോദ്യം ചെയ്യലില്ല, വിധി പറയലില്ല, അംഗീകാരം മാത്രം. ഇന്നതല്ല സ്ഥിതി. രംഗത്ത് കൂടുതൽ പേർ മത്സരത്തിനണ്ട്. ആൾക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റാനുള്ള മത്സരമാണ്. ശ്രദ്ധ പിടിച്ച പറ്റലാണ് കാര്യം, എന്തെഴുന്നു എന്നതില്ലല്ല. അതിനായി ചെപ്പടിവിദ്യയും പൊടിക്കയും നോക്കേണ്ടിവരും. വായനക്കാരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുകയാണ്, ഞെട്ടിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അതിന വേണ്ടി ഏതു മാർഗ്ഗവും അവലംബിക്കാം. മാർഗ്ഗശുദ്ധമായ ആരും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. അവർക്ക് ഫലമാണ് കാര്യം. അതിൽ സംതൃപ്തനാണെങ്കിൽ അംഗീകാരം അനായാസേന വരുന്നു.

തന്റെ കവിതകളുടെ ഗുണനിലവാരത്തെപ്പറ്റി കമാരന് മതിപ്പുണ്ട്, തന്റെ ഓരോ വരിയിലും കവിത തുളുമ്പി നിൽക്കുന്നത് അയാൾ കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അംഗീകാരം മാത്രം കൈയ്യെത്താദൂരത്ത് അകന്നു നിന്നു. മറിച്ച് തന്നെക്കാൾ പ്രാഗത്ഭ്യം കറഞ്ഞ പുതിയ എഴുത്തുകാരാകട്ടെ പ്രശസ്തിയിലേക്ക് കുതിക്കുന്നതും കാണുന്നു.

ഒരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അംഗീകാരം പുറംവാതിൽക്കൽ വന്ന് എത്തി നോക്കുന്നുണ്ട്. അത് കമാരന് ബോദ്ധ്യമായത് സ്വന്തം കവിതകൾ സ്റ്റേജുകളിൽ ചൊല്ലാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ്. കമാരന്റെ ശബ്ദം ഘനഗംഭീരമായിരുന്നു. സ്വന്തം കവിതകൾ വളരെ തന്മയത്വത്തോടെ സ്റ്റേജുകളിൽ ഉറക്കെപ്പാടി. ജനത്തിനതിഷ്ടമായി. അവർ വീണ്ടും വീണ്ടും പാടാൻ കമാരനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. കവിത ഉറക്കെതാളാത്മകമായി പാടാനുള്ളതാണെന്ന കാര്യം അയാളാണ് മറ്റള്ളവരെക്കാളുമറിഞ്ഞിരുന്നത്.

താൻ കൂടുതൽ അരങ്ങുകളിൽ ക്ഷണിയ്ക്കപ്പെട്ടത് കമാരനെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. കവിതാപാരായണത്തിൽത്തന്നെ നവീനതകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. തന്റെ കവിതയുടെ ഉൾക്കാമ്പിനോടൊത്ത വേഷധാരണങ്ങൾ, സ്റ്റേജ് സജ്ജീകരണങ്ങൾ, വെളിച്ച സംവിധാനം എന്നിവ ഉണ്ടാക്കാൻ അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഗ്രഹാമനാഭ്യനെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ കവിത ചൊല്ലുമ്പോൾ അയാൾ ഇലകൾ ഇന്നിള്ളിയ വസ്ത്രം ധരിച്ചു. സ്റ്റേജിൽ നേരിയ വെളിച്ചം മാത്രം വീണ്ടി. ഇതെല്ലാം ആസ്വാദ്യതയുടെ മാറ്റുകൂട്ടുകയും കമാരനെ കൂടുതൽ സ്വീകാര്യനാക്കുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷേ, ഇതൊന്നും കമാരനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയല്ല ചെയ്തത്. ഒരു സ്റ്റേജ് ആർട്ടിസ്റ്റെന്ന നിലയ്ക്കല്ലാതെ ഒരു കവിയെന്ന നിലയിൽ തനിയ്ക്കുള്ള അംഗീകാരം കുറവായിരുന്നു. അതയാളെ വേദനിപ്പിച്ചു. സ്വന്തം കവിതകൾക്ക് പകരം മറ്റേതെങ്കിലും കവികളുടെ കവിതകൾ ചൊല്ലിയാലും, അത് ഒരു സ്മള്ളൾക്കിട്ടയെന്നിയ പദ്യമായാലും മതി, തനിയ്ക്ക് ഇതേ തരത്തിലുള്ള കൈയ്യടി കിട്ടുമെന്ന് കമാരന് മനസ്സിലായി. ആ സ്ഥിതിക്കു ഇതു തരത്തിലുള്ള കൈയ്യടി കിട്ടുമെന്ന് കമാരന് ഉറപ്പായിരുന്നു. അതയാളെ ചൊടിപ്പിക്കുകയും അതേ സമയം വേദനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തനിയ്ക്ക് വേണ്ടത് കവിയെന്ന നിലയുള്ള അംഗീകാരമാണ്. പാട്ട കാരനെന്ന നിലയല്ല. ഒരു പാട്ടുകാരനെന്ന നിലയ്ക്ക് തനിയ്ക്കധികം ഉയരാൻ പറ്റില്ലെന്ന് അയാൾ ക്കറിയാമായിരുന്നു. ഒരു ജന്മവാസനകൊണ്ടും, കട്ടിക്കൊണ്ടു് അമ്മ നാമം ജപിക്കലതിന്റെ ശീലുകേട്ട ഓർമ്മയിലുമാണ് അയാൾ പാട്ടനുള്ളത്. ശാസ്ത്രീയ സംഗീതത്തിന്റെ ബാല പാഠങ്ങൾ പോലും അയാൾ പഠിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. അതു കമാരനെ ഭയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഒരിയ്ക്കൽ തന്റെ കവിതയ്ക്ക് അകമ്പടിയായി ഒരു ഉടുക്കുകാരനെ കൊണ്ടുവന്നു. താൻ കാണിച്ചതിൽ വെച്ചേറ്റവും പരുഷമായ കവിതയ്ക്കായിരുന്നു. ജനപ്രീതി നേടിയതിനെ പുകഴ്ച പേരെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരായിരുന്നു അവർ. നാളെ തന്റെ കവിതകളോ, ഈ നിത്യപകരുടെ പഠനങ്ങളോ ആരും വായിക്കാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് കമാരന് ബോദ്ധ്യവുമായിരുന്നു.

പ്രഗത്ഭരായ ചെറുയുവകവികൾ ഉയർന്നവരുന്നത് ഒരു ഭീതിയോടെ കമാരൻ നോക്കിക്കണ്ടു. അവരിൽത്തന്നെ ഒരു കവി ഒരുജ്വലല നക്ഷത്രം പോലെ പ്രകാശിക്കുന്നതും അയാളെ ഭയപ്പെടുത്തി. മലപ്പുറത്തുനിന്നു മെലിഞ്ഞ പേരോലക്കുട്ടികൾ. അവരുടെ ഇരുണ്ട മുഖത്ത് വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മരിച്ചു തൊഴിലാളിയുടെ അലമുറയിട്ടന്ന ഭാര്യ ധരിച്ചിരുന്ന കീറിയ വസ്ത്രങ്ങളിലൂടെ അവരുടെ ഉണങ്ങിയ ശരീരം കാണാം. വിറക കൊള്ളിപോലെ ശുഷ്കമായ കൈകാലുകൾ, ഉണങ്ങി ഒട്ടിയ മുലകൾ. ചുറ്റം കിടന്നു കരയുന്ന കട്ടികൾ ഒരു കാലത്ത് കടിച്ചു വലിച്ചു ചപ്പിയിരുന്ന മുലകൾ. അവരും ജോലിക്ക പോകാറുണ്ടെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞു. ഇഷ്ടികയുണ്ടാക്കുന്ന കമ്പനിയിൽ. രണ്ടുപേരും ജോലിയെടുത്തിട്ടും അവരുടെ സ്ഥിതി ഇതാണ്. പുഴക്കരെക്കാൾ മോശമായ ജീവിതം.

ആ അനുഭവം എന്റെ മനസ്സിൽ കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർത്തി. എന്തു? എന്തിന്? എങ്ങോട്ട്? ഒരു തിരുമാനമെടുക്കാൻ വളരെ ഏളുപ്പമായിരുന്നു. അന്നാണ് ഞാൻ പുമ്പട്ടതൊഴിലാളികളെപ്പറ്റിയുള്ള കവിത എഴുതിയത്.

ആ കവിതയാണ് മഹാകവിയ്ക്ക് വിപ്ലവകവി എന്ന പേർ നേടിക്കൊടുത്തത്. കമാരൻ ഓർത്തു.

മഹാകവി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് മത്സരം കുറവായിരുന്നു. വരുംവരായ്കളെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും ആലോചിക്കാതെതന്നെ ജനം പെട്ടെന്നാരാളെ അംഗീകരിച്ചു. ചോദ്യം ചെയ്യലില്ല, വിധി പറയലില്ല, അംഗീകാരം മാത്രം. ഇന്നതല്ല സ്ഥിതി. രംഗത്ത് കൂടുതൽ പേർ മത്സരത്തിനണ്ട്. ആൾക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ച പറ്റാനുള്ള മത്സരമാണ്. ശ്രദ്ധ പിടിച്ച പറ്റലാണ് കാര്യം, എന്തെഴുന്നു എന്നതില്ലല്ല. അതിനായി ചെപ്പടിവിദ്യയും പൊടിക്കയും നോക്കേണ്ടിവരും. വായനക്കാരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുകയാണ്, ഞെട്ടിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അതിന വേണ്ടി ഏതു മാർഗ്ഗവും അവലംബിക്കാം. മാർഗ്ഗശുദ്ധമായ ആരും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. അവർക്ക് ഫലമാണ് കാര്യം. അതിൽ സംതൃപ്തനാണെങ്കിൽ അംഗീകാരം അനായാസേന വരുന്നു.

തന്റെ കവിതകളുടെ ഗുണനിലവാരത്തെപ്പറ്റി കമാരന് മതിപ്പുണ്ട്, തന്റെ ഓരോ വരിയിലും കവിത തുളുമ്പി നിൽക്കുന്നത് അയാൾ കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അംഗീകാരം മാത്രം കൈയ്യെത്താദൂരത്ത് അകന്നു നിന്നു. മറിച്ച് തന്നെക്കാൾ പ്രാഗത്ഭ്യം കറഞ്ഞ പുതിയ എഴുത്തുകാരാകട്ടെ പ്രശസ്തിയിലേക്ക് കുതിക്കുന്നതും കാണുന്നു.

ഒരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അംഗീകാരം പുറംവാതിൽക്കൽ വന്ന് എത്തി നോക്കുന്നുണ്ട്. അത് കമാരന് ബോദ്ധ്യമായത് സ്വന്തം കവിതകൾ സ്റ്റേജുകളിൽ ചൊല്ലാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ്. കമാരന്റെ ശബ്ദം ഘനഗംഭീരമായിരുന്നു. സ്വന്തം കവിതകൾ വളരെ തന്മയത്വത്തോടെ സ്റ്റേജുകളിൽ ഉറക്കെപ്പാടി. ജനത്തിനതിഷ്ടമായി. അവർ വീണ്ടും വീണ്ടും പാടാൻ കമാരനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. കവിത ഉറക്കെതാളാത്മകമായി പാടാനുള്ളതാണെന്ന കാര്യം അയാളാണ് മറ്റള്ളവരേക്കാളുമറിഞ്ഞിരുന്നത്. അന്യന്റെ ഭാര്യ ബലാൽ സംഗം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു കാണുന്നത് അവർക്കിഷ്ടമായിരുന്നു എത്രയായാലും ഇതൊക്കെ കവിത മാത്രമല്ലെ എന്ന ഒഴിവുകഴിവ് അവർക്കൊരു മറയായി.

മുകളിൽ എത്താനുള്ളതിനേക്കാൾ വിഷമമാണ് ആ സ്ഥാനം കൈ വിടാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ. കയറുന്നതിനേക്കാൾ ഞ്ഞുതൽ അദ്യാസം കാണിക്കണം വീഴാതിരിക്കാൻ. ആൾക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ മറ്റൊന്നിലേക്ക് വ്യാപരിക്കാതിരിക്കാൻ പുതിയ അദ്യാസങ്ങൾ കാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കമാരന്റെ അദ്യാസങ്ങളുടെ കലവറ ഒഴിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരുന്നു. തന്റെ കവിതകളെപ്പറ്റിയുള്ള നിത്യപണങ്ങളും പഠനങ്ങളും കറഞ്ഞുതുടങ്ങി. മുമ്പത്തെപ്പോലെ ഉത്സാഹമില്ല. തന്റെ ഗുരുവായ മഹാകവി പറയാറുള്ളത് കമാരൻ ഓർത്തു. നമ്മുടെ കവിതകൾ ഇപ്പോഴുള്ള വായനക്കാർ എങ്ങനെ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നത് നോക്കണം. നമ്മൾ സത്യസന്ധരായാൽ മതി. വായനക്കാർ ഒരു പക്ഷേ, നമ്മെ അസ്വീകരിക്കാൻ കുറെ സമയമെടുക്കും, ഒരു പക്ഷേ, നാം മരിച്ച ചാലയതിനു ശേഷമാവും മനസ്സിലാക്കുക. മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴാകട്ടെ അതവരെ ആഹ്ലാദഭരിതരാക്കണം, അത്ഭുതപ്പെടുത്തണം.

ഗുരു പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്ന് കമാരന് ഇപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായിത്തുടങ്ങി. മഹാകവിയുടെ കവിതകളുടെ പഠനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വരാൻ തുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളൂ. ആ പഠനങ്ങൾ എഴുതുന്ന നിത്യപകതാരകളെ വളരെയേറെ പഴിച്ചവരും. തന്റെ കവിതകളെപ്പറ്റി ധാരാളം പഠനങ്ങൾ വന്നകഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ, അവയെല്ലാം തന്നെ അപക്വമതികളായ പടിഞ്ഞാറു നോക്കികളും, വായനക്കാരെ ഭ്രമിപ്പിക്കമാറ് വാചകകസർത്തുകൾ നടത്തുന്ന വരും സത്യസന്ധതയും ആത്മാർത്ഥതയും തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്തവരമായിരുന്നു. സാധാരണ അവർ തന്നെ ഒപ്പം വന്ന് കാറിൽ കയറ്റി വിട്ടമായി രുന്നു. ഇന്ന് ആരേയും പുറത്തു കാണാനില്ല. എല്ലാവരും ഉണ്ണിനനവുതിരിയുടെ മാസ്മരവിദ്യയിൽ മയങ്ങിയിരിക്കുകയായിരിക്കും,

അയാൾ പടികൾ ഇറങ്ങി, മണൽ വിരിച്ച മുറ്റത്തുള്ളതുടെ നടന്ന് ഗേറ്റു കടന്നു. ഒരു പുതിയ ബോധിവൃക്ഷത്തിനു വേണ്ടി, ഒരു പുതിയ വെളിപാടിനു വേണ്ടി കമാരൻ നടന്നു.

□

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>